

v dalším bodu a) až c) normují se jednak předpoklady tohoto snížení, jednak určuje se personální rozsah jeho. Snížení postihuje tu státního zaměstnance (zaměstnankyni) v činné službě proto, že jeho druhý manžel je buď sám též státním zaměstnancem (zaměstnankyní) v činné službě (případ sub a) a b), nebo že je veřejným zaměstnancem (zaměstnankyní), nebo konečně, že má jiné stálé výdělečné povolání (případy ad c). Shodují se tedy případy v § 8 odst. 1 normované v tom, že se vždy snižuje jen činný aktivní státní zaměstnanec, resp. zaměstnankyně, ale liší se potud, že předpokladem případů zmíněných pod a) a b) je příjem druhého manžela na aktivních státních platech, který se rovněž stejně snižuje, kdežto v případech sub c) příjem jiný druhého manžela, než aktivní státní služební plat, jehož snížení se tu nestanoví.

Ze souvislosti bodu c) odst. 1 § 8 s předcházejícími body a) a b) a z okolností, že v posléz uvedených dvou bodech mluví se výslovně o druhém manželu jako státním zaměstnanci v činné službě, kdežto v bodu c) zcela všeobecně jako veřejným zaměstnancem, resp. veřejné zaměstnankyni, aniž se tu činí rozdíl, zda je zaměstnán ve veřejné službě státní či jiné (na př. zem., okr., obec. či jiné), a zda je v činné službě či ve výslužbě, nutno usuzovati již také se zřetelem na úspornou tendenci vlád. nař. č. 252/1933 Sb., že pod předpis § 8 odst. 1 lit. c) spadá také případ manželské dvojice, ve které manžel, o jehož snížení činného jde, je státním zaměstnancem v činné službě a druhý manžel státní zaměstnankyní ve výslužbě, požívající odpočivných (zapořovací) platů, kterýžto případ je nesporně u st-le. Že by manželku st-lovu jako pensionovanou poštovní asistentku nebylo lze považovati za veřejnou zaměstnankyni ve smyslu § 8 odst. 1 lit. c) vlád. nař. č. 252/1933 Sb. stížnost nijak nevyvrací, a zůstává proto názor žal. úřadu v tomto směru projevovaný neotřesen. Za tohoto stavu věci podrobil však žal. úřad právem st-lovo činné snížení v § 8 cit. vlád. nař. stanovenému, aniž — jak nař. rozhodnutí výslovně podotýká — třeba hledati opory v § 9.

Č. 12.531.

Pojišťovací právo: * S hlediska předpisu § 1 odst. 7 věta 2 zákona z 8. února 1909 č. 29 ř. z. jest odpor proti platebnímu výměru jen tenkrát nepřipustný, jestliže podnikatel nebere na sebe břemeno důkazu, že předpis spočívá na nešetření nebo nesprávném užití zákona nebo na nesprávných skutkových předpokladech, nebo že řízení trpí podstatnými vadami. Otázka zdaru takového důkazu, jehož břemeno na sebe podnikatel vzal, není otázkou přípustnosti odporu, nýbrž jeho důvodnosti.

(Nález z 3. října 1936 č. 15.340/34.)

Věc: Emil M. v Chomutově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. února 1934 o úrazovém pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem úraz. pojišťovny dělnické v Praze ze 14. září 1929 byl st-li z podniku »Kamenný lom a výroba šterku« předepsán z moci úřední doplatek úraz. pojistného za období 1926/I až včetně 1928/II. Dalším výměrem téhož ústavu z téhož dne byl témuž podnikateli z moci úřední předepsán doplatek úraz. pojistného za uvedené období s úroky z »podniku povoznictví«.

Proti těmto výměrům podal st-l námitky.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že st-lovy námitky odmítá jako nepřipustné z těchto důvodů: V odpor vzaté výměry byly vydány z moci úřední. Do takových výměrů může si podnikatel stěžovati jen potud, pokud může prokázati, že předpis spočívá na nešetření nebo nesprávném použití zákona nebo na patrně nesprávných skutkových předpokladech, anebo že řízení trpí podstatnými vadami. Tohoto průkazu st-l nepodal, ač byl o tom řádně poučen v odpor vzatými výměry, a nelze se proto jeho námitkami meritorně zabývat.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Vydávaje nař. rozhodnutí vycházel žal. úřad z ustanovení 7. odst. § 1 zákona z 8. února 1909 č. 29 ř. z., jež stanoví, že nesplnil-li podnikatel úmyslně nebo z hrubé nedbalosti povinnost vésti a uschovati zápisky, kterou podle 1. odstavce má, nebo splní-li ji jen tak nedostatečně, že započitatelné požitky nemohou býti bezpečně vyšetřeny, nebo odepře-li podnikatel předložiti zápisky příslušnému orgánu ústavu, je pojišťovna oprávněna předepsati z úřední moci příspěvek na základě dat předcházejících příspěvkových období nebo na základě jiných vyšetřování. K tomu pak se dodává, že do takového předpisu může odporem jen potud býti si stěžováno, pokud může býti prokázáno, že spočívá na nešetření nebo na nesprávném užití zákona nebo na patrně nesprávných skutkových předpokladech, nebo že řízení trpí podstatnými vadami.

Přihlížeje k tomuto posléze uvedenému ustanovení prohlásil žal. úřad, že st-l tohoto průkazu nepodal, pročez nebylo možno se zabývat jeho námitkami meritorně. Výrok žal. úřadu zněl, že se odvolání odmítá pro nepřipustnost. Tímto výrokem ocitl se však žal. úřad v rozporu s právním řádem.

Podstatou ustanovení druhé věty nahoře cit. předpisu 7. odst. § 1 zákona č. 29/1909 ř. z. jest, že ve sporu vzešlém na základě platebního rozkazu, vydaného z moci úřední podle cit. předpisu, není již povinností úraz. pojišťovny dokazovati, že předpis úraz. příspěvků je v souladu se zákonem, nýbrž že důkaz o tom, že vyměření příspěvků z moci úřední nevyhovuje zákonu. nebo že spočívá zřejmě na mylných předpokladech, náleží podnikateli. Bylo by proto odpor proti platebnímu výměru, vydanému z moci úřední, uznati s hlediska uvedeného předpisu jen tenkrát za nepřipustný, kdyby v něm podnikatel nebral na sebe břemeno důkazu nahoře označeného. Otázka zdaru takového důkazu, jehož břemeno na sebe podnikatel v odporu vzal, nemá již významu pro otázku přípustnosti odporu, to jest již věc meritorního uvažování o jeho důvodnosti.

V dnešním případě dovozoval st-l ve svém odvolání, že do úhrnu mezd jako základu pro určení úrazových příspěvků byly úrazovou pojišťovnou při podniku »povoznictví« započítány neprávem i mzdy kočí, vyplácené jim za práce v st-lově podniku zemědělském, pokud se týče při odvážení šterku, proti předpisu pojistného z podniku »Kamenný lom a výroba šterku« pak namítal, že do mzdového základu neměly být počítány odměny, které sice byly vypláceny dělníkům, zaměstnaným jinak v lomu, avšak za práce, které s provozem lomu neměly nic společného. Dále uplatňoval st-l, že předpis úrazových příspěvků za první pololetí roku 1926 je v obou případech promlčen a že úhrn započítatelných mezd nebyl st-li předložen k vyjádření. Tímto obsahem chtěl tedy st-l konkrétně prokázat, že dodatečné předpisy nevyhovují zákonu, že spočívají na zjevně mylných předpokladech a že řízení trpí podstatnou vadou.

Ale pak po stránce přípustnosti vyhovovalo odvolání požadavkům druhé věty 7. odst. § 1 zákona č. 29/1909 ř. z. a bylo proto žal. úřadu vejíti na otázku důvodnosti vznesených námitek a věcně posouditi, zda se st-li podařil průkaz, o nějž se co do nezákonnosti nebo vadnosti předpisů ve svém odvolání pokoušel. Nepostupoval-li žal. úřad touto cestou, nýbrž odmítl odvolání jako nepřípustné, ocitl se v rozporu s právním řádem.

Č. 12.532.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: Rozhodnutí gen. fin. ředitelství v Bratislavě o snížení státních odpočivných platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. není konečné.

(Nález z 3. října 1936 č. 15.573/34.)

V ě c: Dr. Gejza R. v Košicích proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 8. března 1934 o snížení výslužného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím snížilo gen. fin. ředitelství v Bratislavě st-li, tabulárnímu soudci v. v., vzhledem k tomu, že má stálý výdělečný příjem dani důchodové podrobený v částce 15.427 Kč z provozování advokátní praxe, podle ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. s účinností od 1. ledna 1934 jeho odpočivné platy ročních 21.196 Kč 80 h o polovici shora uvedeného výdělečného příjmu. Rozhodnutí toto uznačeno je jako konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, musil se nss zabývati předem otázkou, zda nař. rozhodnutí, provádějící snížení st-lových odpočivných platů podle § 20 zákona č. 204/1932 Sb., je konečným.

Vládní nařízení č. 252/1933 Sb. vydané na základě zmocňovacího zákona č. 95/1933 Sb., resp. jeho prodloužení zákonem č. 206/1933